

د زمري ۲۴مه؛ له وياړه ډکه ورځ چې ثمره يې له لاسه وځي!

د اسد ۲۴مه (د اګسټ ۱۵مه) د جمهوريت د پرځېدو او کابل ته د مجاهدينو د داخلېدو له درېيمې کليزې سره برابره ده. دا ورځ له يوه اړه د اشغالګرو د ماتې او له بله اړخه د جمهوري نظام د پرځېدو په خاطر يوه تاريخي او مبارکه ورځ ګڼل کېږي. دا ورځ هغه فرصت و چې افغانستان پکې له مرکزي اسيا سره په وحدت کولې شول چې د خلافت په ځواکمن دولت بدل شي، خو له بده مرغه د تېرو درېيو کلونو په اوږدو کې غربي قدرتونو، د سيمي ځايينو حکامو او نامطلوبو عناصرو هڅه وکړه چې حاکم نظام له دغې موخې منحرف کړي.

ځينو هغه وخت دغه بدلون «نصرت» وباله. څرنگه چې «نصر» په لغت کې «باراني اوبو» ته ويل کېږي چې ځمکه خړوبوي او ژوندی يې ساتي، د ټولې نړۍ د مسلمانانو هيله دا وه چې د افغانستان پر محوريت به د خلافت د تاسيس او د اسلام په حاکميت سره «د باران د رحمت» شاهدان وي؛ د يوې شرعي اصطلاح په حيث بيا د هغه ځواکمن د ملاتړ او مرستې په معنا دی چې داسې ځواک او نفوذ په واک کې لري چې د اسلام حاکميت تقويه کړي او حفاظت او ساتنه يې وکړي.

خو له بده مرغه تر نن ورځې د «نصرت» او «رحمت د باران» شواهد ونه ليدل شول، بلکې يوازې د «غلبې» يادونه کولې شو. د نصرت له حکمتونو او بنسټونو يو دا دی چې د الله تعالی دین تمکين پيدا کوي، مسلمانان د رهبرۍ په چاره کې د ځمکې وارثان ګرځي او دولت د دين د اظهار او اعلاء کلمة الله لپاره جهاد کوي، فتح تر لاسه کېږي، سرحدونه ماتېږي، د مسلمانانو له وینو او مقدساتو دفاع کېږي او خلک جوپي جوپي اسلام يا دار الاسلام ته داخلېږي.

خو په تېرو درېيو کلونو کې فعلي حاکميت د حکومتولۍ، اقتصاد، تعليم او تربیې، ټولني او بهرني سياست په برخو کې اسلام په بشپړ او هر اړخيز ډول نه دی پلی کړی، په پولو کې محبوس پاتې دی، جهاد يې معطل کړی دی او د ختيځ ترکستان، مرکزي اسيا، فلسطين او نورو اسلامي خاورو له مستضعفينو څخه يې دفاع نه ده کړې او عملاً هڅه کوي چې ځان په نړيوال سيکولر نظم کې ورګډ کړي. په دغو درېيو کلونو کې نه يوازې جوپي جوپي خلک په اسلام کې نه داخلېږي، بلکې جوپي جوپي او مېليونونه خلک زموږ له خاورو څخه غرب ته تېښته کوي. ايا دا همغه مجاهدين نه وو چې ناتو ته يې د احزاب د لښکر په څېر ماته ورکړه؟ خو نن وينو چې د دنېمن په زړه کې ورځ په ورځ له مجاهد څخه وېره کمېږي. دا د غير شرعي سياست پايله ده. کله چې احزابو ماته وخوړه، رسول الله صلی الله عليه وسلم له هغوی سره سوله و نه کړه، له هغوی څخه يې د مرستو او په رسميت پېژندلو غوښتنه و نه کړه، له کفارو سره نرم او له مسلمانانو او دوتګرانو سره شديد نه شو، بلکې وپي فرمايل:

«الآن نغزوم ولا يغزونا؛ نحن نسیر إليهم» (صحیح البخاری)

ژباړه: اوس موږ د جګړې لپاره په هغوی پسې ورځو، هغوی په موږ پسې د جګړې لپاره نه راځي، موږ د هغوی پر لور ور درومو.

موږ پوهېږو چې د مجاهدينو په منځ کې داسې رهبران شته چې په زړه کې د اسلام تشويش لري او د خير په نيت کې يې هيڅ شک نه شته، خو د اسلام د نه تطبيق او حمل له امله حتا تر ټولو مخلص زړونه هم زنگ نيسي او د خير فرصت او توفيق ترې اخيستل کېږي. که څه هم داسې توجهيات مطرح کېږي چې ګواکې د دغو کارونو لپاره «ترتبيات او تياري روان دي او له بيرې بايد ډډه وشي»، خو درې کاله د اساسي کارونو، اسلام د بشپړ تطبيق او حمل لپاره لږ وخت نه دی!

څرنگه چې د دولتولې لپاره د رسول الله صلی الله عليه وسلم - چې د مسلمانانو لپاره د دولتولې الگو ده - لومړی ګام له خلکو او د قدرت او نفوذ له څښتنانو څخه د شرعي بيعت اخيستل و؛ دويم ګام يې په اسلام کې د دولتولې د اساسي اصولو او سرو کرښو تعريف و، تر څو اسلامي دولت له نورو دولتونو ځانګړی شي. هغه صلی الله عليه وسلم په لومړي کال کې د «امت» مفهوم متبازز کړ، د دولتولې نظامونه يې پر پښو ودرول او په بهرني سياست کې يې په څرګنده توګه بيان کړه چې د دولت موخه د دين اظهار او دغې موخې ته د رسېدو طريقه قتال دی. په همدې دليل يې د درېيو کلونو په اوږدو کې د اسلامي دولت لښکر له خپلو پولو بهر څو سړيو او غزاوو ته ولېږه او په دويم کال يې د بدر په غزا کې له ډېرو لږو نظامي امکاناتو سره قریش مشرکينو ته ماتې ورکړه. خو له بده مرغه چې په تېرو درېيو کلونو کې د دولتولې اساسي کرښې نه دي روښانه شوي او عملاً د حاکم نظام د ځينو رهبرانو هڅې د اسلام د تطبيق او خلکو د هدايت پر ځای د خلکو او دوتګرانو پر خپلو او د قدرت پر سر پر سيالی ورتولې شوي دي.

موږ خپلو مجاهدينو وروڼو ته يادونه کوو چې دين نصيحت دی. اوس هم فرصت له لاسه نه دی وتلی چې «غلبه» د الله تعالی پر نصرت بدله کړو، په دې شرط چې له الله تعالی سره ميثاق د دولتولې اساس وګرځوو او د حق مومنانو صفات خپل کړو. موږ باور لرو چې د مجاهدينو په منځ کې ستر خير شته او تقوا او اخلاص د هغوی په منځ کې څپي وهي. پر دغه اساس، پکار ده چې قدرت - چې د الله تعالی امانت دی - د اسلام د تطبيق او حمل لپاره وکارول شي. که اسلام تطبيق نه شي، نو مجاهدين او عام خلک به فاسد او متفوق شي. نو د قيامت په ورځ به څوک د جبار الله پر وړاندې د هغو کسانو مسوليت پر غاړه واخلي چې ان يوه ورځ يې له خليفه او د اسلام له تطبيق پرته ژوند کړی وي؟

د حزب التحرير – ولایه افغانستان مطبوعاتي دفتر